

POHJOIS-KOREAN KANNIBAALI

**Ja muita sarjamurhaajia
Korean niemimaalta**

**Fiia Suuronen
Pinja Mikkonen**

ATENA

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

© Tekijät ja Atena / Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Jyväskylä

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-53533-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

”Rikospaikkoihin ei koskaan totu.
Ne tuntuvat minusta aina siltä kuin näkisin
sellaisen ensimmäistä kertaa. Se särkee sydämeni.”
– *profiloija Kwon Ilyong*

Sisällys

Johdanto 9

1. Sarjamurhaaja Kim Daedu 19

2. Jungin myrkyttäjätär 43

3. Pohjois-Korean kannibaali 69

4. Busanin ryöstömurhaaja 91

5. Sateisen torstain haamu 119

6. Gyeonggin sarjamurhaaja 165

Lähteet 197

Johdanto

Oxfordin sanakirjan mukaan sarjamurhaaja on henkilö, joka surmaa useamman ihmisen toisistaan erillisissä tilanteissa. Kyseessä on verrattain uusi sana, sillä sen otti käyttöön Yhdysvaltain liittovaltion poliisiviraston (FBI) tutkija Robert Ressler vasta 1970-luvulla. Historian saatossa sarjamurhaajiksi luokiteltavia tappajia on kuitenkin ollut jo kauan ennen itse termin virallistamista. Esimerkiksi yksi maailman kuuluisimpia murhaajia on 1800-luvun lopulla Lontoon East Endissä seksityöntekijöitä surmannut Viiltäjä-Jack, jonka teot kauhistuttavat mutta myös kiehtovat ihmisiä vielä tänäkin päivänä. Viiltäjä-Jackiä ei koskaan saatu kiinni tai saatettu syytteeseen julmista rikoksistaan, vaikka tapausta tutkitaankin yhä tämän mystisen murhaajan henkilöllisyyden ratkeamisen toivossa, ja ehkä juuri tämän vuoksi hänen tapauksensa onkin niin kiehtova.

Resslerin virallistama sarjamurhaaja-termi ei syntynyt tyhjästä, sillä Amerikka kuhisi sarjamurhaajia 1970- ja 80-luvuilla, ja kyseisiä vuosikymmeniä nimitetään Yhdysvalloissa jopa ”sarjamurhaajien kulta-ajaksi”. Yhdysvaltalaisen kriminologian professori James Alan Foxin *Why are there fewer serial killers now than there used to be?* -artikkelin (2023) mukaan Yhdysvalloissa oli 1970-luvulla parhaimmillaan lähes 300 tunnettua ja aktiivista sarjamurhaajaa. Määrä väheni vuosikymmenen vaihteessa, mutta 1980-luvulla aktiivisia murhaajia tiedetään yhä olleen yli 250.

Yhdysvalloissa on muihin maihin verrattuna eniten sarjamurhaajia, mutta eivät muutkaan maapallon kolkat ole tällaisilta rikoksilta välttyneet. Jo Korean niemimaalla vaikuttaneen varhaisen Joseon-

dynastian (1392–1910) aikaisissa kirjoituksissa kerrotaan tapauksista, joissa hallitsijasuvun jäsenet murhasivat mielivaltaisesti palvelijoitaan. Esimerkiksi 1700-luvulla Joseon-dynastiaa johtanut kruununprinssi Sado (사도세자) tunnetaan yhtenä Korean historian julmimmista ja murhanhimoisimmista kuninkaallisista. Tarinoiden mukaan kruununprinssi osoitti väkivaltaisia piirteitä jo lapsena, kun hän surmasi eläimiä ja pahoinpiteli palvelijoitaan. Aikuistuttuaan hän raiskasi ja mestasi palvelijoitaan väkivaltaisesti. Sadon vaimon kirjoittamien muistelmien mukaan miehen uhriluku saattoi nousta jopa satoihin. Isänsä kuningas Yeongjon (영조) käskystä kruununprinssi Sado teloitettiin sulkemalla hänet riisilaatikkoon useaksi päiväksi. Muistokirjoituksessa kuningas Yeongjo suree Sadon kuolemaa, mutta myös moittii edesmennyttä prinssiä siitä, että tämä pakotti isänsä tappamaan oman poikansa.

Korean ensimmäiset niin kutsutun modernin ajan sarjamurhat tapahtuivat kesä-heinäkuussa vuonna 1929, kun niemimaa oli vielä Japanin vallan alla. Tällöin Lee Gwangyu (이관규) -niminen mies raiskasi ja murhasi lapsia Seoulissa ja sitä ympäröivissä kaupungeissa. Leen rikosten jälkeen uusista sarjamurhaajista kuultiin vasta Korean sodan jälkeen, kun niemimaa oli jo revitty kahtia. Elokuusta 1975 eteenpäin Etelä-Korean ensimmäiseksi sarjamurhaajaksi tituleerattu Kim Daedu (김대두) surmasi seitsemäntoista ihmistä syrjäseuduilla sijaitsevissa taloissa ympäri maata. Kyseessä oli yksi ensimmäisistä uutisoiduista koko kansakuntaa järkyttäneistä veriteoista sitten Korean sodan. Uutisoinnin aikaan tekoa pidettiin poikkeuksellisena, sillä sotien jälkeen tällaisia kauheuksia ei ollut tapahtunut. Kim Daedusta kerrotaan lisää tämän kirjan ensimmäisessä luvussa.

Pian Kim Daedun jälkeen sarjamurhien pelko otti vallan koko Etelä-Koreasta ja pakotti poliisin tutkijat varpailleen. Vuosien 1986 ja 1991 välisenä aikana Hwaseongin kaupungin (화성) alueella tapahtui useita murhia, jotka tunnetaan yleisesti nimellä ”Hwaseongin sarjamurhat”. Näistä tapahtumista kerrotaan tarkemmin Kurjan jutun ensimmäisessä kirjassa *Sadetakkitappaja ja muita kurjia juttuja Etelä-Koreasta*.

Hwaseongissa tapahtuneet rikokset aloittivat uuden aikakauden, jonka myötä siviilitkin tutustuivat sarjamurhaaja-termiin ja oppivat pelkäämään kotinsa ulkopuolella mahdollisesti vaanivaa murhaajaa. Murhista uutisoitiin Etelä-Koreassa laajasti ja pian huomattiin, kuinka sarjamurhat alkoivat lisääntyä 1990-luvulle mentäessä niin oikeassa elämässä kuin elokuvissakin. Vuodesta 1997 lähtien sarjamurhaaja-tapaukset ovat työllistäneet poliisia laajasti ympäri maata.

* * *

Kuusi sarjamurhaajaa, joihin tässä teoksessa pureudutaan, päätyivät valituksi yksikertaisesti kuulusuutensa vuoksi, ja kirja etenee kronologisesti rikosten tekovuosien mukaisesti. Kim Daedusta kertovan luvun jälkeen paneudutaan yhteen Korean ensimmäisistä ja verrattain harvinaisista naissarjamurhaajista nimeltä Kim Seonja (김선자), joka surmasi lähipiiriään myrkyttämällä.

Kolmannessa luvussa kurkistetaan ensimmäistä kertaa niemi-maan pohjoispuolelle. Pohjoiskorealaisista sarjamurhaajista tiedetään hyvin vähän maan tiukan mediasensuurin vuoksi, mutta Pohjois-Korean kannibaalina tunnettu Park Myeong Sik (박명식) näytti mainetta kauhistuttavilla ja julmilla murhillaan, joiden uhreiksi joutuivat nuoret opiskelijat. Tämän luvun kohdalla on hyvä muistaa, että tiedot Pohjois-Korean oloista ovat pääosin peräisin eteläkorealaisista lähteistä, ja vaikka pohjoinen tunnetaankin propagandastaan, sitä harjoitetaan yhtä lailla myös Etelä-Koreassa.

Kirjan kolmessa viimeisessä luvussa pureudutaan murhaajiin, jotka ovat surmanneet eniten ihmisiä Etelä-Koreassa Sadetakkitappaja Yu Youngcheolin (유영철) jälkeen. Jeong Duyeong (정두영) tappoi rikkaita ihmisiä Korean eteläosissa rahan toivossa. Jeong Namgyun (정남규) motiivit puolestaan olivat täysin miehen omaa mielihyvää edistäviä, sillä omien sanojensa mukaan hän nautti tappamisesta.

Viimeisessä luvussa esitelty Kang Hosun (강호순) houkutteli yksin kulkeneita naisia autonsa kyytiin ja surmasi heidät Seoulia ympäröivässä Gyeonggin maakunnassa (경기도). Yhteensä tämän kirjan kolmessa viimeisessä luvussa esiteltävien sarjamurhaajien kuolonuhrien määrä kohoaa jopa 32 ihmiseen. Suurin osa uhreista on naisia ja lapsia.

* * *

Tappaja luokitellaan sarjamurhaajaksi usein tiettyjen kriteerien perusteella: uhreja täytyy olla enemmän kuin kaksi, rikosten täytyy sijoittua eri ajankohtiin ja fyysisesti eri paikkoihin, ja rikosten välissä on pidettävä niin kutsuttu jäähdyttelyjakso, jonka aikana murhaaja kerää voimia ennen uutta iskuja.

Nämä kriteerit eivät täysin täyty jokaisen tämän kirjan murhaajan kohdalla. Esimerkiksi Kim Daedun tapauksen tiimoilta voidaan pohtia, oliko hän mahdollisesti sittenkin niin sanottu *spree killer*, tappaja joka murhaa useamman uhrin lyhyen ajan sisällä. Termiä ei kuitenkaan pidä sekoittaa joukkomurhaajaan, joka surmaa kerralla useamman ihmisen yhdessä ja samassa paikassa. *Spree killer* ja joukkomurhaaja tekevät rikoksensa usein vakavan mielenhäiriön seurauksena, jolloin esimerkiksi heidän todellisuudentajunsa on voinut hämärtyä, ja heidän kohteinaan on usein tuttuja ihmisiä. Motiivina rikokselle on usein puhdas kosto. Sarjamurhaajat puolestaan suunnittelevat rikoksiaan jonkin verran, eivätkä he tunne uhrejaan etukäteen. He myös elättelevät toiveita siitä, etteivät jäisi koskaan kiinni. Nämä ovat kuitenkin kaikki karikatyyrisiä yleistyksiä, ja kuten tämän kirjan edetessä käy ilmi, ei ole olemassa tiettyjä lokeroita, joihin kaikki murhaajat sopisivat.

Yhteistä tämän kirjan sarjamurhatapauksilla on kuitenkin se, että uhreiksi joutuvat useimmiten heikommassa yhteiskunnallisessa ase-

massa olevat henkilöt, kuten naiset, lapset ja vähemmistöjen edustajat. Toisinaan uhrit saattavat joutua tulilinjalle myös taloudellisen asemansa takia, kuten seksityöntekijöiden tai kodittomien kohdalla. Näissä tapauksissa poliisi ei valitettavasti luokittele murhatutkintaa yhtä tärkeäksi kuin silloin, kun uhriksi on päätynt parempiosaisia henkilöitä.

Eteläkorealaisiin sarjamurhaajiin liittyy muutamia toistuvia teemoja, kuten se, että rikoksen motiivina on usein selittämätön viha tai kauna yhteiskuntaa kohtaan. Murhaaja on todennäköisesti kokenut köyhän ja onnettoman lapsuuden eikä ole kyennyt niistä lähtökuopista ponnistamaan kohti valtaa ja rikkauksia, vaan päätyy purkamaan pahaan oloaan viattomiin. Etelä-Korean yksi kuuluisimpia tutkijoita ja profiloijia, Kwon Ilyong (권일용), totesi *The Korea Heraldin* haastattelussa vuonna 2017, että nykypäivänä Etelä-Koreassa tapahtuvat rikokset johtuvat yhä useammin sosiaalisesta eriarvoisuudesta aiheutuvasta raivosta ja vihasta. Kwonin mukaan rikolliset kokevat usein, että heiltä on riistetty mahdollisuus olla osa yhteiskuntaa. Tämä näkyy erityisesti 90- ja 2000-lukujen taitteen rikoksissa, jolloin päätähuimaavalla vauhdilla vaurastunut maa unohti huono-osaiset kansalaisensa, jotka jäivät helposti kehityksen jalkoihin. Toisin sanoen nopea siirtymä kohti pääomaa arvostavaa ja materialistista yhteiskuntaa on luonut Etelä-Koreaan epäinhimillisen sosiaalisen ilmapiirin, jossa ihmiset tekevät mitä tahansa rahallisten tai taloudellisten päämääriensä saavuttamiseksi.

Miesten tekemissä murhissa korostuu usein naisiin kohdistunut viha, joka usein kumpuaa jätetyksi tai hylätyksi tulemisesta ja sitä seuranneiden tunteiden käsittelemättä jättämisestä. Monissa tämänkin teoksen tapauksissa murhaajien motiivien taustalla on usein kateus ja koettu epäoikeudenmukaisuus, jotka saavat heidät tavoittelemaan omia etujaan itsekkäin ja rikollisin keinoin.

Sarjamurhaajia voi kategorisoida myös motiivien mukaan, oli kyse sitten aiemmin mainitusta vihasta, seksuaalisten halujen toteuttamisesta

tai sadistisesta himosta. Kuuluisa omaa mielihyväänsä tavoitteleva ja himon vallassa rikoksiaan tehnyt murhaaja oli esimerkiksi amerikkalainen Jeffrey Dahmer, joka sai suurta nautintoa kuolemasta. Tässä teoksessa esiteltävä Jeong Namgyu on myös erinomainen esimerkki henkilöstä, jonka murhien taustalla vaikutti silkan nautinnon tavoittelu, sillä hän halusi nähdä uhriensa kivusta vääristyneet kasvot ja hais-taa heidän verensä. Nautintomurhaajat tappavat uhrinsa usein muita raaemmilla tavoilla, koska he tavoittelevat voimakkaampaa aistillista stimulaatiota. He myös jäävät koukuun murhaamisen eivätkä pysty hallitsemaan himojaan tai lopettamaan tappamista. Tällaisille murhaajille tyypillistä on myös verrattain lyhyt jäädyttelyvaihe rikosten välillä.

* * *

Etelä- ja Pohjois-Korean lainsäädännöt eroavat toisistaan valtavasti, mutta yhteistä maille on se, että molemmissa on käytössä kuolemanrangaistus. Luvussa kolme käydään tarkemmin läpi Pohjois-Korean teloitusmallia. Etelä-Koreassa ihmisiä ei ole teloitettu sitten vuoden 1997, vaikka kuolemantuomioita edelleen langetetaankin äärimmäisimmissä tapauksissa, kuten sarjamurhaajien kohdalla. Etelä-Korean rikosprosessilaki velvoittaa oikeusministerin antamaan teloitusmääräyksen kuuden kuukauden kuluessa lopullisesta kuolemantuomiosta. Lisäksi teloitusmääräys on pantava täytäntöön viiden päivän kuluessa määräyksestä, mutta näin ei ole enää vuosikymmeniin toimittu.

Kuolemanrangaistuksen poistamisesta on Etelä-Koreassa käyty aktiivista keskustelua jo pitkään. Etelä-Korean hallitus on ehdottanut kuolemanrangaistuksen lakkauttamista koskevaa erityislainsäädäntöä lukuisia kertoja vuodesta 1999 lähtien, mutta tuloksetta. Ensisijainen syy kuolemanrangaistuksen olemassaololle on yleinen mielipide: vaikka

kuolemanrangaistuksen lakkauttamisen kannatus on vuosien saatossa kasvanut, ylivoimainen enemmistö kansalaisista kannattaa yhä sen säilyttämistä. Vuoden 2025 kesäkuussa Etelä-Korean vankiloissa oli yhteensä 57 kuolemantuomittua odottamassa tuomionsa täytäntöönpanoa. Jotkut heistä ovat odottaneet jo kolmekymmentä vuotta.

Kirjan tekijät ja Kurja juttu

Kurja juttu on Fiia Suurosen, Pinja Mikkosen ja Minna Juutin true crime -podcast, ja kolmikko on julkaissut jaksoja lähes viikoittain vuoden 2022 kesäkuusta lähtien. Podcastin ideana on kertoa tosielämässä tapahtuneista kurjista asioista, kuten henkirikoksista, mysteereistä ja onnettomuuksista, niistä aiemmin tietämättömälle Pinjalle. Fiia ja Minna puolestaan ovat jakaneet kiinnostuksen true crimeen jo vuosikymmenten ajan, ja näistä lähtökohdista Kurja juttu sai alkunsa.

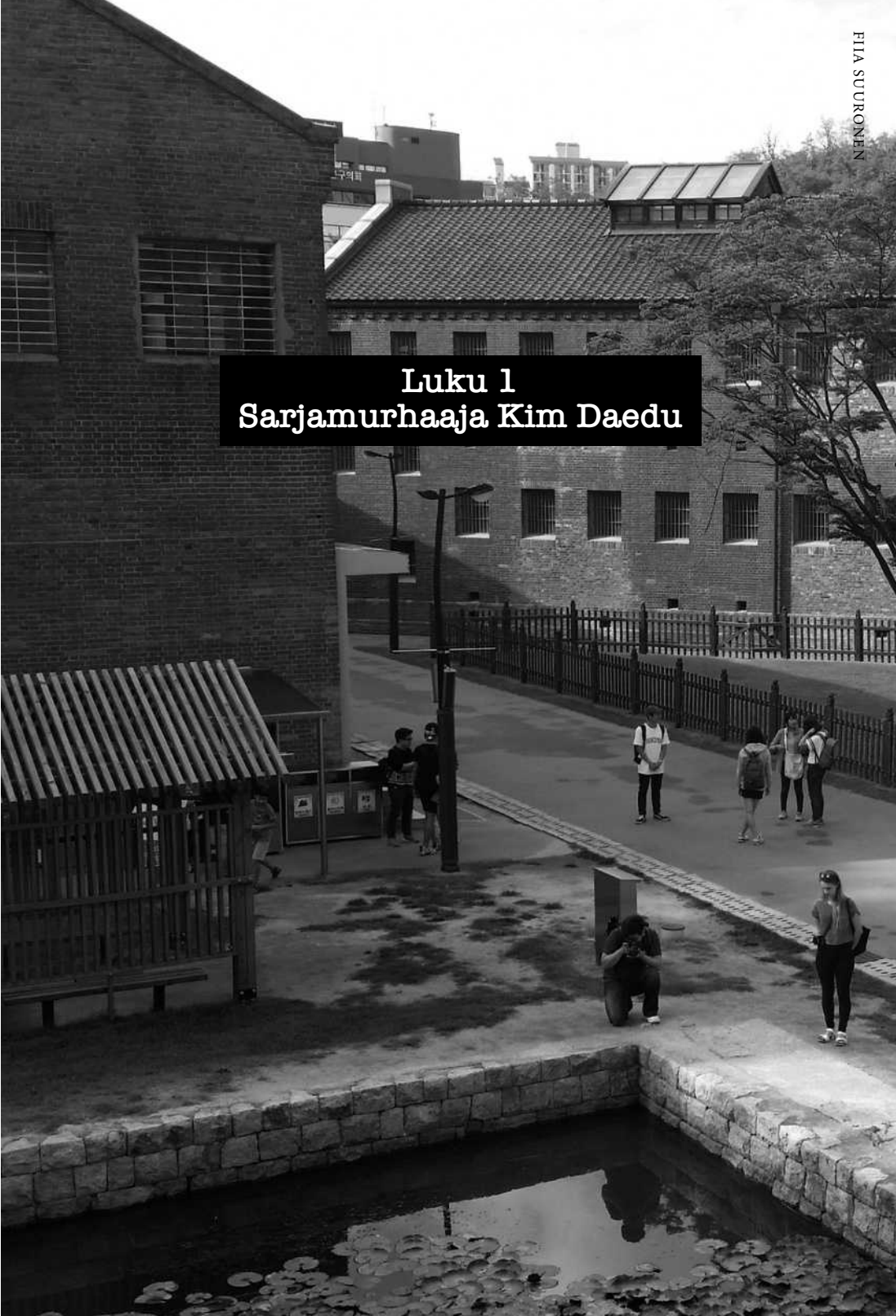
Podcastissa käsitellään tapauksia ympäri maailman, mutta nimenomaan eteläkorealaiset henkirikokset ovat olleet Kurjan jutun erikoisuus alusta lähtien, ja tämä juontaa juurensa kaikkien kolmen kiinnostukseen korealaista kulttuuria ja kieltä kohtaan. Kolmikko on reissannut Etelä-Koreassa niin yhdessä kuin erikseenkin useampaan otteeseen kehittäen samalla kielitaitoaan ja kulttuurista ymmärrystään. Fiia opiskeli korean kieltä Seoulissa useamman vuoden ajan ennen koronapandemian puhkeamista, ja niinpä Kurjan jutun molempien teosten lähteinä on voitu hyödyntää lukuisia alkuperäiskielellä kirjoitettuja uutisia ja artikkeleita.

Kolmikon esikoisteos *Sadetakkitappaja ja muita kurjia juttuja Etelä-Koreasta* (Atena) julkaistiin vuoden 2025 juhannuksena. Teoksessa käsitellään Etelä-Korean kuuluisimpia rikostapauksia, kuten Hwaseongin sarjamurhia, Sammakkopoikien katoamista sekä kirjalle nimensä lainannutta Etelä-Korean kuuluisinta sarjamurhaajaa, Sade-takkitappaja Yu Youngcheolia. Teos sai paljon kiitosta siihen sisällytetyn kulttuurillisen tietämyksen laajuudesta, rikosten kunnioittavasta

käsittelytavasta sekä uhrien hienotunteisesta huomioimisesta. Samoja piirteitä löytyy myös tästä teoksesta, jonka aiot nyt lukea!

Sarjamurhaajat valikoituivat Kurjan jutun toisen kirjan aiheeksi podcastin kuuntelijoiden antaman palautteen perusteella. Teoksen suunnittelun alkumetreillä kolmikko järjesti pienimuotoisen gallupin podcastin kuuntelijoita kiinnostavista teemoista ja sai jälleen ker-
ran huomata, että sarjamurhaajatarinat kiehtovat true crime -intoili-
joita elokuvien ja televisiosarjojen lisäksi myös kirjamuodossa. Toi-
vottavasti tämänkertaiset kurjat jutut ovat teistä mielenkiintoisia!

Mukavia lukuhetkiä toivottaen,
Fiia, Pinja ja Minna

Luku 1
Sarjamurhaaja Kim Daedu

Etelä-Korean ensimmäinen miespuolinen sarjamurhaaja jäi historiaan rikostensa kauhistuttavuuden vuoksi. Hän teki murhansa pelottavan raa'asti ja lyhyen aikavälin sisällä, ja hänen uhreikseen valikoitui ihmisiä umpimähkään vastasyntyneistä vanhuksiin. 1970-luvulla hänen tekojaan nimitettiin lehdissä ”syrjäisten talojen sarjamurhiksi”.

8. lokakuuta vuonna 1975 Etelä-Korean pääkaupungissa Seoulissa (서울), noin puoli yhdeksältä aamulla, nuori mies astui pesulaan Jeonnongin kaupunginosassa (전농동) Dongdaemunin alueella (동대문구). Hän oli parikymppinen, hoikka ja alle 160 senttiä pitkä. Tiskin takana työskennellyt pesulan omistaja, 50-vuotias rouva Jin Inbok (진인복), kiinnitti huomiota nuorukaisen tahriintuneisiin farkkuihin. Mies marssi tiskille ja totesi, että housut pitäisi saada puhtaiksi mahdollisimman pian.

Inbok kysyi heti, mitä asiakas aikoi pukea päälleen housujen ollessa pesulassa. Tähän mies vastasi, että oli varautunut kahdella vaatekerroksella. Korean syksy on usein lämmin, ja tuona lokakuuisena aamuna lämpötila oli noussut lähes 20 asteeseen. Päivästä oli luvattu selkeä ja jopa aurinkoinen, joten oli selvää, ettei kerros-

pukeutumiselle ollut mitään syytä. Ennen kuin rouva ehti esittää lisäkysymyksiä, nuorukainen alkoi oma-aloitteisesti selitellä sotkun alkuperää: hänen mukaansa housut olivat tahriintuneet kaverin kanssa käydystä tappelusta seuranneen nenäverenvuodon vuoksi. Pesulan omistaja Ha Geunbae (하근배) kuitenkin huomasi, että miehen housut olivat liian pahasti sotkeutuneet eikä tarina nenäverenvuodosta siis ollut uskottava, joten Geunbae suuntasi viipymättä lähistöllä sijaitsevalle Cheongnyangin (청량리) poliisiasemalle raportoimaan tapauksesta.

Poliisit kiinnostuivat heti epäilyttävästä verisestä miehestä, sillä lähistöllä oli aiemmin tapahtunut panttilainaamon ryöstö, jonka vuoksi poliisi oli pyytännyt alueen pesuloita ilmoittamaan kaikesta epäilyttävän oloisesta pyykistä. Poliisin väkivaltarikosyksikön etsivät Yun Hwaseop (윤화섭) ja Hong Seho (홍세호) päättivät lähteä pesulalle odottamaan, että mies palaisi noutamaan housujaan sovitusti noin kello kahdelta iltapäivällä. Aikaa kului, ja mies ilmestyikin paikalle vasta neljän jälkeen. Pesulalla odottaneet etsivät nappasivat hänet saman tien kiinni ja alkoivat tiedustella housuissa olleen veren alkuperää.

Mies kertoi nimekseen Kim Daedu (김대두), ja ensin hän esitti poliiseille saman tappelutarinan kuin pesulan henkilökunnallekin. Kim vietiin poliisiasemalle lisäkuulusteluja varten, ja pian poliisille selvisi, että tarinan toinen tappelupukari antoikin eriävän lausunnon. Myös Kim päätyi muuttamaan tarinaansa, ja nyt hän väitti kulkeneensa takakujilla ja joutuneensa ryöstelevän jengin hyökkäyksen kohteeksi. Cheongnyangin poliisiaseman ympärillä sijaitsi tuohon aikaan punaisten lyhtyjen alue ja järjestäytynyt rikollisuus kuritti naapurustoa, joten tämä oli varsin uskottava selitys. Etsivät kävivät Kim Daedun mainitsemilla alueilla ja haastattelivat jengiläisiä, mutta tämän myötä voitiin vahvistaa, ettei yksikään heistä ollut tapellut Kimin kanssa.

Kimiä kuulusteltiin poliisiasemalla koko loppupäivän ajan. Yhtäkkiä hän valitti poliiseille olevansa nälissään, eikä ollut omien